

И после вечерта след турнира. Тъквата снага на Мария дьо Шампан залутана в сенките на огромния парк... Първата целувка при мраморната пейка...

... Свадбата в замъка Тиери... Самият крал бе благоволил да отведе ^в олтара прекрасната младоженка, цялата сияеща ^{от} в блясъка на гиздилата си...

... Тържественото коронясване в Света София... Влизането му на бял кон в Свещения дворец, сред ликуването на кръстоносци...

После идваха лошите спомени и тогава Бодуен тихо и безнадежно плачеше, заровил глава във възглавниците на ложето си.

Полека-лека почна да свиква. Той съзна, че сам беше причина за своето нещастие — неговата безумна гордост и самонадеяност му бяха довели всички беди. И той се смири, призова божията помощ и прошка, даде обет, че ще изкупи с пост и молитва греховете си... Почна по-често да използва свободата си. Всяка неделя отиваше да слуша свещенната служба, а след това се разхождаше около един час из градините на двореца. До черквата го придружаваше някой знатен велможа. Не го ограждаха със стража, за да не обидят достойнството му. Но винаги, на няколко стъпки по-далеч от него, се движеха тихо и безшумно двама-трима войскари, облечени в прости ^{трапезни} дрехи.

Когато Калоян беше в Търново, на пленника бе по-леко. Защото царят се отнасяше към него с любезност и братско съчувствие, понякога го вземаше със себе си на лов, развеждаше го из ^{окол}ностите на чудесната си столица, водеше го ^{на} поклонения ^{на} черкви и манастири.

Но това траеше винаги много малко. Защото царят почти винаги отсъствуваше от Търново. Винаги зает с укрепване на крепости, със събиране на нови наемници, с въоръжаване на български-